

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **D. K.**, zastoupeného JUDr. P. H., obecným zmocněncem, bytem K.-H. F.839/17, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu** ze dne 25. března 2013 č.j. MSK 33396/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 24.6.2012 v 10:25 hod. v obci Třinci, místní části Kanská, na silnici II/468, poblíž nádraží ČD, v provozu na pozemních komunikacích, při řízení motorového vozidla Mercedes Benz Vito, RZ X, ve směru jízdy od obce Český Těšín na obec Třinec, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním

právním předpisem v obci na 50 km/h o 20 km/h a více, když mu policista silničním radarovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřil rychlost 76 km/h, která po odečtení přípustné odchylky předmětného měřicího zařízení (do 100 km/h $\pm$ 3 km/h) činí 73 km/h. Tímto svým jednáním nedodržel povinnost řidiče uloženou § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za toto jednání mu byla dle § 11 odst. 1 písm. b), c), § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 1 měsíce s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč. Splatnost pokuty a nákladů řízení byly stanoveny do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Třinec, odbor dopravy, rozhodl dne 2.1.2013, čj. MěÚT/00267/2013, sp.z. MěÚT/36588/2012/Do/Hb/DP-257 tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z podkladů rozhodnutí, zejména z listinných důkazů, správní orgán spolehlivě zjistil a má za nade vší pochybnost prokázáno, že dne 24.6.2012 prováděla hlídka Dopravního inspektorátu Třinec, v obci Třinec, místní části Konská, na silnici II/468, poblíž nádraží ČD, měření rychlosti u vozidel přijíždějících ve směru od Českého Těšína na Třinec, nato v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená zákonem v obci na 50km/h. Obsluhu silničního laserového rychloměru MicroDigicam LTI prováděl nstržm. M., který byl proškolen k ovládání předmětného laserového měřiče rychlosti a záznamového zařízení, viz. Osvědčení č. 051/009. Nstržm. M. v 10:25 hodin naměřil vozidlu Mercedes Vito, registrační značky KIS X, rychlost jízdy 76 km/h. Prap. L. poté předmětné vozidlo zákonným způsobem zastavil a jeho řidiče vyzval k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu motorového vozidla, z nichž zjistil totožnost osoby řidiče. Prap. L. poté řidiče D. K. poučil a vyzval, aby provedl dechovou zkoušku, čemuž se řidič podrobil na přístroji Dräger s negativním výsledkem, poté jej seznámil s naměřenou rychlostí jízdy, která po odečtení přípustné odchylky předmětného měřicího zařízení (do 100 km/h $\pm$ 3 km/h, nad 100 km/h $\pm$ 3 %) činila 73 km/h, rovněž mu sdělil, jakého přestupku se tím dopustil včetně skutečnosti, že jako řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé. Nstržm. M. s řidičem sepsal protokol oznámení přestupku, kde řidič nevyužil možnosti k věci se písemně vyjádřit, ač správnost údajů v protokolu vlastnoručně podepsal. Fotodokumentace prokazuje datum, místo a čas měření, směr, typ vozidla a naměřenou rychlost: 24.06.2012, příjezd, v 10:25 hodin, Třinec, Konská, silnice II/468, vozidlo Mercedes Vito, barva žlutá, registrační značka KIS X, 76 km/h. Silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI byl dne 08.12.2011 ověřen Českým metrologickým institutem Brno, přičemž platnost ověření rychloměru končí dnem 07.12.2012, jak je uvedeno na Ověřovacím listu č. 8012-OL-70330-11. Z výpisu evidenční karty osoby K. D. správní orgán zjistil, že za poslední tři roky má několik záznamů za protiprávní přestupkové jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla, přičemž za překročení rychlosti v obci o 27 km/h mu Městská policie Bohumín dne 18.05.2012 uložila blokovou pokutu. Jde-li o učiněná skutková zjištění, má správní orgán protiprávní jednání obviněného, za spolehlivě zjištěno a prokázáno. K technické stránce měření rychlosti tímto typem radaru

správní orgán uvádí, že je vyloučena nesprávná identifikace vozidla či jeho řidiče. Obviněný byl perlustrován na místě, správní orgán tudíž nemá pochybnosti o totožnosti řidiče vozidla Mercedes Benz Vito, registrační značky KIS X, ani o hodnotě naměřené rychlosti 76 km/h, která po odpočtu přípustné odchylky předmětného měřicího zařízení (do 100 km/h $\pm$ 3 km/h, nad 100 km/h $\pm$ 3 %) činí 73 km/h.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Městského úřadu Třinec ze dne 2. ledna 2013 čj. MěÚT/00267/2013, o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu potvrdil. V odůvodnění se vypořádal se všemi námitkami v odvolání uvedenými. Přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že obviněný v souhrnu provedeného dokazování a vyhodnocení všech důkazů porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť tohoto přestupku se dopustí ten, kdo překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem. Na základě zjištěného krajský úřad dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu se zákonem a v souladu se zákonem také byla věc projednána u ústního jednání dne 2.1.2013 a následně i vydáno rozhodnutí. Rozhodnutí ve věci již bylo vydáno, a i v případě, že by omluvu správní orgán I. stupně uznal jako řádnou, nemohl své rozhodnutí zrušit. Odvolací správní orgán se proto u e-mailové omluvy ze dne 4.1.2013 a 7.1.2013 (písemně doložené až dne 8.1.2013) zaměřil na to, zda byla tato omluva učiněna bezodkladně a zda byla důvodná tak, jak vyžaduje ust. § 59 správního řádu. Krajský úřad však vyhodnotil omluvu obviněného po vydání napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou a nepodanou bezodkladně. Své tvrzení opírá odvolací správní orgán právě o doložený výměnný list – poukaz ze dne 4.1.2013, jehož obsah neprokazuje, že se obviněný nemohl omluvit dříve, tedy bezodkladně. Odvolací správní orgán vychází z toho, že lékař vystavující poukaz mohl přihlížet pouze ke zdravotnímu stavu D. K. v okamžiku, kdy ho dotýčný navštívil, tedy až dne, kdy mu vystavil poukaz. Žádný průkazný doklad, že se jmenovaný nemohl omluvit nejpozději k termínu ústního jednání, předložen nebyl. Horečky, jako důvod zmeškání omluvy, plynou pouze z volného vyjádření obviněného v omluvě ze dne 4.1.2013. Tvrzení, že od 28.12.2012 měl horečnaté stavy a zánět průdušek, je bez lékařského potvrzení pouze tvrzením. Překážka pro neomluvení se bezodkladně z ústního jednání neplyne ani ze zprávy neurologa ze dne 4.1.2013, kde není o horečkách, které by bránily obviněnému se omluvit (i telefonicky a do 5 pracovních dnů písemně), ani zmínka. Obviněný v odvolání namítá, že předvolání pro něj bylo kvůli uvedení více termínů hůř pochopitelné, správní orgán využil jeho nepozornosti, avšak odvolací orgán argumentuje tím, že stejné předvolání, jen s jinými termíny ústních jednání, D. K. již předtím jednou obdržel a řádnými omluvami reagoval na každý termín nařízeného ústního jednání. Odvolací správní orgán tomuto tvrzení obviněného neuvěřil. V každém předvolání, a všechna si obviněný osobně převzal, bylo i poučení, že nedostaví-li se obviněný k ústnímu jednání bez řádné omluvy, může být jeho přestupek projednán v jeho nepřítomnosti. „Projednán v nepřítomnosti“ znamená, že se při ústním jednání provede dokazování, toto se ukončí a následně může být bezprostředně vydáno ve věci rozhodnutí. Práva seznámit se s důkazy a vyjádřit se k nim, se obviněný vzdal svou neúčastí při ústním jednání, když se neomluvil. O možnosti zvolit si k zastupování zmocněnce byl obviněný v předvolání

také poučen. Správní orgán I. stupně tak po projednání přestupku dne 2.1.2013 mohl rozhodnutí vydat, aniž by činil další kroky vůči obviněnému. Obviněný v odvolání žádá o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 4 správního řádu. Toto ustanovení říká, že správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Obsah žaloby

[4] Žalobce žalobou ze dne 3.5.2013 (u soudu napadlo dne 9.5.2013) se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci náklady řízení do tří dnů od právní moci rozsudku. V žalobě uvedl, že věc byla prvostupňovým orgánem projednána dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v jeho nepřítomnosti, ač se pokaždé správnímu orgánu před jednáním omluvil z důvodu pracovní neschopnosti a dále, že správní orgán rozhodl dne 2.1.2013 poté, co se nedostavil k ústnímu jednání a ve svém odvolání požadoval, aby mu správní orgán ve smyslu ust. § 41 odst. 4 správního řádu prominul zmeškání úkonu.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 28.6.2013 popřel oprávněnost žaloby. Uvedl, že žalobní námitky jsou ve své podstatě pouze opakování námitek odvolacích, se kterými se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal. Žalobce v odvolání žádal o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 4 správního řádu, avšak posuzováno podle obsahu o takovou žádost vůbec nešlo, neboť zde nebyl žádný úkon (a žalobce takový úkon neoznačil), který by bylo možno prominout. Samotné ústní jednání pak není úkonem ve smyslu cit. ustanovení, přičemž požadavek náležitý (tedy také včasné a bezodkladné) omluvy ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích nelze obcházet využitím institutu navrácení v předešlý stav. Proto také žalovaný o této „žádosti“ samostatně nerozhodoval, nýbrž ji posoudil jako prostou odvolací námitku. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 1.8.2012 zahájil správní orgán řízení o předmětném přestupku a současně žalobce předvolal k ústnímu jednání na 22.8.2012 (žalobci doručeno dne 15.8.2012). Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- oznámení o přestupku ze dne 16. července 2012, snímku z radarového zařízení, ze kterého zjištěno, že dne 24.6.2012 v 10:25:07 hodin ze vzdálenosti 127.7 m byla vozidlu Mercedes Vito, rz X naměřena rychlost 76 km/h a dále včetně úředních záznamů zasahujících policistů ze dne 24.6.2012;
- ověřovací list č. 8012-OL-70330-11 vydaný Českým metrologickým institutem dne 8. prosince 2011 s platností do 7. prosince 2012, dále osvědčení č. 051/009 pro D. M. vydaný Policií ČR, opravňující k ovládání laserového měřiče rychlosti systému MicroDigiCam LTI ze dne 6.5.2008;

- výpis karty řidiče obviněného, ze kterého zjištěno, že má 11 záznamů v přestupcích k 6.8.2012, se stavem bodového hodnocení 12 bodů;
- e-mailem zaslané rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ode dne 22.8.2012 vystavené MUDr. J. S., neurologická ambulance, později doplněné o fotokopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavená MUDr. J. S. s neschopností ode dne 22.8.2012 včetně lékařského nálezu téhož lékaře ze dne 22.8.2012 s kontrolou 29.8.2012;
- předvolání k ústnímu jednání na 21.9.2012 (doručeno dne 6.9.2012), k tomu zaslaná omluva dne 19.9.2012 z důvodu nadále trvající pracovní neschopnosti včetně rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené MUDr. S. dne 22.8.2012, na kterém však nejsou vyznačeny dny kontroly;
- předvolání k ústnímu jednání ze dne 27.9.2012 (doručeno 15.10.2012), ve kterém termíny jednání stanoveny na 18.10.2012, 31.10.2012, 7.11.2012, 14.11.2012, 28.11.2012 s tím, že následující termín platí v případě řádné a včasné omluvy. K těmto všem termínům žalobce vždy předkládal rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 22.8.2012 MUDr. S.;
- předvolání k ústnímu jednání ze dne 10.12.2012 na 2.1.2013 a v případě řádné a včasné omluvy na dny 4.1.2013, 7.1.2013 a nebo 9.1.2013;
- písemný dotaz správního orgánu I. stupně na MUDr. J. S. ohledně platnosti, případně data ukončení rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti s odpovědí uvedeného lékaře, že tato pracovní neschopnost vystavená dne 22.8.2012 byla ukončena rozhodnutím OSSZ Karviná dne 30.10.2012. Dále lékař sdělil, že D. K. se dostavil ke kontrole dne 30.8.2012 a 10.9.2012, a od té doby o něm nemá žádné zprávy, z toho předpokládá, že jeho zdravotní stav se již podstatně zlepšil a tímto pominuly i důvody k vystavení pracovní neschopnosti (správnímu orgánu došlo dne 13.12.2012.);
- dne 2.1.2013 se konalo ústní jednání, žalobce se nedostavil a téhož dne bylo vydáno rozhodnutí (doručeno dne 17.1.2013);
- dne 4.1.2013 e-mailem zaslaná omluva z jednání ve dnech 2.1.2013, 4.1.2013, 7.1.2013 a 9.1.2013 z důvodu přetrvávajících zdravotních potíží, což písemně doložil dne 8.1.2013. K omluvě doložil dvě zprávy vystavené MUDr. S. ze dnů 19.12.2012 a 4.1.2013 a nález praktického lékaře MUDr. P. ze dne 4.1.2013 o onemocnění průdušek s teplotami.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 31.1.2013 odvolání, jehož součástí je i žádost o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 odst. 4 správního řádu. Dne 27.2.2013 správní orgán I. stupně předložil odvolání žalovanému (žalovanému doručeno 4.3.2013), o kterém bylo rozhodnuto dne 25.3.2013.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., *o přestupku, koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[9] Podle ust. § 41 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o *prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. V případě, že správní orgán promine zmeškaný úkon, doplní řízení ve smyslu úkonu, jehož zmeškání bylo prominuto.*

Právní posouzení věci samé

[10] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 31.3.2014 č.j. 58A 23/2013-26 rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2013 č.j. MSK 33396/2013 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že pokud se týká námitky ohledně projednání věci v jeho nepřítomnosti, správní orgán nepochybil, jestliže věc dne 2.1.2013 projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce, neboť žalobce se k jednání nedostavil a před jednáním se bezodkladně a z vážného důvodu neomluvil. Dále však dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně byl povinen rozhodnout o žádosti o prominutí zmeškání úkonu před rozhodnutím o odvolání, a tím zachovat žalobci možnost podat odvolání.

[11] Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31.3.2014 žalovaný napadl kasační stížností a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17.7.2014 č.j. 4As 80/2014-28 rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Po stručném konstatování skutkových okolností uvedl, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahovalo žádost o navrácení v předešlý stav, konkrétně pak žádost o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 správního řádu. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem zdejšího soudu ohledně žádosti o prominutí zmeškání lhůty podle § 41 odst. 4 správního řádu a vyslovil, že byť žalobce v odvolání ve správním řízení poukázal na ust. § 41 odst. 4 správního řádu a uvedl, že žádá o prominutí zmeškání úkonu, ve skutečnosti se nejednalo o žádost o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu tohoto ustanovení správního řádu, ale pouze o argumentaci spadající pod odvolací námitku týkající se ústního jednání konaného v nepřítomnosti žalobce zapříčiněné jeho údajnými zdravotními potížemi. Žalobce věcně žádal správní orgán, aby zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť nebyly dány důvody pro projednání přestupku v jeho nepřítomnosti. I kdyby bylo vyhodnoceno, že se jedná o žádost o prominutí zmeškání úkonu, pak s ohledem na to, že žalobce neuvedl, prominutí jakého konkrétního úkonu se jeho žádost týká, ani žádný zmeškaný úkon s žádostí nespojil, nemohl se takovou žádostí zabývat. Přisvědčil tedy správnímu orgánu, že z obsahu odvolání nevyplývalo, že by obsahovalo žádost o prominutí zmeškání lhůty, a proto žalobce nemohl být postupem správního orgánu zkrácen na svých právech a správní orgán postupoval správně, když se s poukazem žalobce na § 41 odst. 4 správního řádu vypořádal jako s odvolací námitkou.

[12] Pokud se týká projednání věci a rozhodnutí správním orgánem prvního stupně bez přítomnosti žalobce, Nejvyšší správní soud uvedl, že je z obsahu správního spisu patrné, že správní orgán I. stupně se k žalobci choval velice vstřícně a velkoryse, když v období od září do listopadu 2012 akceptoval pouze na základě II. dílu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, vystaveného dne 22.8.2012, pět omluv žalobce z ústních jednání a s ohledem na podklady ve spise, zdravotní důvody omlouvající

žalobce z účasti na jednání nebyly prokázány již v případě jednání nařízeného na den 21.9.2012, jak konstatoval i krajský soud. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.2.2006 č.j. 1As 19/2005-71, dle kterého nedostavil-li se žalobce bez řádné omluvy k ústnímu jednání a správní orgán projedná věc bez jeho přítomnosti, postupuje v souladu s ustanovením § 74 přestupkového zákona. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem, že sám žalobce se svojí neúčastí na ústním jednání zbavil svého práva na veřejné projednání věci, ještě před vydáním rozhodnutí, kde mohl navrhnout důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se mu kladly za vinu, a žalovaný neměl důvod neprojednat věc v nepřítomnosti žalobce.

[13] Shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu, že podle obsahu odvolání žalobce nevyplyvá, že by obsahovalo žádost o prominutí zmeškání lhůty, a proto žalobce nemohl být postupem správního orgánu zkrácen na svých právech a správní orgán postupoval správně, když se s poukazem žalobce na § 41 odst. 4 správního řádu vypořádal jako s odvolací námitkou a za další, že omluvy žalobce z ústních jednání považuje za nedůvěryhodné a účelové a správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když věc projednal v nepřítomnosti žalobce, neboť žalobce se k předmětnému jednání nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, je krajský soud vázán.

[14] Soud na základě shora uvedeného žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení žalobce je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení žalované je odůvodněn ust. § 60 odst. 2 s.ř.s., podle něhož úspěšný žalovaný má sice právo na náhradu nákladů řízení, ale dle obsahu soudního spisu mu žádné nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 26. ledna 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně